

en naiv Kunde blev trukket op; man er da klar over, hvad man har at betale.

Jeg maa sige, at jeg naturligvis ikke tillægger dette Lovforslag saa overvættedes megen Betydning, sammenlignet med de store, overordentlig vigtige Spørgsmaal, som den høje Rigsdag beskæftiger sig med. Men i smaat som i stort har vi til Op-gave at være paa Pladsen, hvor det gælder om at værne berettigede Interesser, og jeg skulde ogsaa mene, at det foreliggende Lovforslag værner saadanne. Jeg tillader mig derfor at anbefale ærede Medlemmer at stemme for Lovforslaget med den foreslaaede Ændring.

Undervisningsministeren (Keiser-Nielsen): Jeg kan tiltræde det af det ærede Udvalg stillede Ændringsforslag, som alt-saa tillader det kongelige Teater fremdeles at holde Logeauktion; derved undgaas jo den Nedgang i Indtægterne, som der sikkert vilde være kommet, hvis dette ikke var blevet tilladt.

Det ærede Udvalgs Henstilling i Betænkningen om, at Galleriets Loger undtages fra denne Bortauktionering, kan jeg selvfølgelig ogsaa tiltræde. Jeg gør blot opmærksom paa, at Rigsdagen derved vil bebyrde Finansloven med en lille Udgift, men naar Rigsdagen kan tiltræde det, kan jeg ogsaa.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslaget til § 1 af *Udvalget* (se Tillæg B. Sp. 78)

vedtoges uden Afstemning.

§ 1 (se Tillæg A. Sp. 2821), saaledes ændret,

vedtoges uden Afstemning.

§§ 2—4

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Understøttelse til Børn af Enkemænd og Enker.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3347).

Sagen sattes til Forhandling.

Jensen-Sønderup: I de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, er der gjort ret udførligt Rede ikke alene for Lovforslagets enkelte Bestemmelser, men ogsaa for selve den gældende Lovs Forhistorie, og jeg finder ingen Anledning til at opholde Tingets Tid med at gentage, hvad der i saa Henseende kan læses i Bemærkningerne. Jeg gaar ud fra, at ligesom vi tidligere ved særlige Love, hvoraf den sidste udløber med dette Aars Udgang, har erkendt, at det under de foreliggende Omstændigheder er en Nødvendighed at stille Enkerne gunstigere, end de er stillede efter den oprindelige Lov af 29. April 1913, saaledes vil man ogsaa nu være enig om, at det er rigtigt at gaa til Bestemmelser, der paa mere omfattende Vis stiller Enkerne gunstigere, i alt Fald saa længe de nugældende Forhold er til Stede. Jeg vil straks sige, at der er vel nok nogen Grund til at overveje, om der ikke paa en eller anden Maade skal tages Hensyn til den vel ikke fjerne Mulighed for, at Tiderne gaar den anden Vej, og at man derfor paa en eller anden Maade maa have en Udvej aaben til igen at kunne gaa til den anden Side, hvis Tiderne gør det ønskeligt. Jeg gaar ud fra, at dette er et Spørgsmaal, som der kan være Grund til at tale om i et Udvalg sammen med enkelte andre Spørgsmaal.

Det vil maaske nok findes, at de Satsler, der er foreslaaede her, i hvert Fald ikke er lave; det kan være, der er dem, der vil finde, at de er høje. Jeg vil bemærke, at naar man i det hele skal have faste Satsler, der skal gælde for alle under en vis Indtægts- og Formuegrænse, hvordan end de paagældendes økonomiske Stilling er, blot de er under Grænsen, er der vistnok ikke noget at sige til — jeg vil i alt Fald ikke sige noget dertil —, at man har valgt de Satsler, der her er foreslaaede, saavel med Hensyn til Formue- og Indtægtsgrænsen som med Hensyn til de Understøttelser, der skal ydes pr. Barn. Det er forstaaeligt, at man navnlig i den sidste Henseende maa komme op til ret betydelige Beløb, naar Understøttelsen skal være af en saadan Størrelse, at den paagældende Enke — jeg taler foreløbig kun om Enkerne —, selv om hun ikke har Formue, og selv om hun, muligvis netop fordi hun har en stor Børneflok, ikke er i Stand til at skaffe sig nogen nævneværdig Indtægt ved andet selvstændigt Erhverv, skal kunne klare